

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA i Corporació Catalana de Comunicació SLU
<http://www.elpuntavui.cat>
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Tàpies, 2. 08001

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castelló i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

AVUI SOM POLÍTICS,
PERÒ AHIR NO HO ÉREM

Jordi Cabré

Escriptor

LA COLUMNA

Nosaltres, el poble

Paradigmàtic i exemplar que la Constitució americana comenci parlant del poble: “*We, the people*”, va repetir el president Obama diverses vegades en el seu últim discurs d'investidura, fent referència a una Constitució que, a diferència d'altres, no comença dient: “*A todos los que la presente vieren y entendieren, sabed que las Cortes Generales han aprobado y Yo [en majúscula] vengo en sancionar la presente Ley.*”

LA DIFERÈNCIA CULTURAL ÉS EVIDENT, es nota des de la primera lletra: tant per la referència al “Jo” majestàtic com pel to distant i pretensions, que continua en el preàmbul parlant d'antuvi de “*la Nación Española*” (sí, també en majúscules). Coses del llenguatge, però no només del llenguatge, i tampoc no és gens casual que el reelegit president americà hagi volgut parlar de “nosaltres” i del “poble”. Té a veure sens dubte amb el fet de voler reaccionar davant la distància i l'escepticisme que han adoptat els votants envers la política, una distància i un escepticisme que aquí es multiplica per vint si hem de veure simplement el to en què es redacten les lleis supremes de l'Estat. Allà, els pares de la pàtria s'autodefinien com a poble. A Espanya les lleis supremes sembla que vinguin de Déu o, encara més lluny, de les Corts Generals. També notem aquesta distància immensa si hem d'escoltar, com

hem pogut escoltar tantes vegades en boca d'alguns polítics, frases com “ara cal estar a prop de la gent”.

DIR QUE ES VOL ESTAR A PROP de la gent és, deixant de banda la indubtable bona intenció de la frase, assumir que el polític és una altra cosa. O que no és tan gent com els altres. “Parlar dels problemes que realment interessin la gent” marca una distància que deu passar massa desapercebuda per a qui ho pronuncia, quan els problemes de “la gent” haurien de ser problemes viscuts, no només percebuts o compresos. En aquests anys que he tingut l'oportunitat de veure la política per dins, sembla que hi ha una incapacitat gran per trobar el to: “Hem escoltat la veu del poble” s'entén si creiem que el polític és només un delegat que ha de treballar per al poble, però sens dubte és molt més sana i més real la fórmula “*we*”. Nosaltres, el poble, decidim això o això

No és tan necessari donar una imatge de proximitat a la gent quan ja s'és gent

altre perquè patim aquest o aquell problema o veiem les coses d'aquesta manera. I avui som polítics, però ahir no ho érem i d'aquí a pocs anys ho deixarem de ser. I tenim família i hipoteca i mal de queixal i ens hem enfilat a alguna taula en algun casament. No és tan necessari donar una imatge de proximitat a la gent quan ja s'és gent.

EL MATÍS A AIXÒ, EVIDENTMENT, és que de la política no s'espera només gent, sinó la millor gent. O, com a mínim, gent amb capacitat per escoltar i per fer realitat el que proposa. I, per tant, han de ser bona gent, no gent i prou: amb més energies per millorar els afers públics que no pas per conspirar o escalar posicions personals. Bona gent: aquest és un matís important. Competents i bons, com ho són tants altres ciutadans. Tindrem una reconciliació amb el nostre sistema de partits quan, entre altres coses, veiem que som intercanviables, i que, de polític, de vegades se'n pot ser (és el cas dels polítics de raça), però que la majoria de vegades s'està polític. Com un estat civil, com una prestació social transitòria, com un honor transcendental, però passatger.

MIRAR LA POLÍTICA DES DE FORA i, malgrat la distància creada, saber dir “nosaltres”. Entrar-hi i continuar dient “nosaltres”. Sortir-ne i mantenir el mateix “nosaltres” que el primer dia.

Frederic Mistral: poble

Anna Carreras

Esriptora

“Cantar vull per vosaltres, pastors i gents de mas.” Aquest vers és del *Mirèio*, poema de Frederic Mistral (Provença, 1830-Marsella, 1914), publicat el 1859 i escrit al llarg de vuit anys. L'obra és la gran contribució de les lletres provençals al romanticisme europeu i serà una influència innegable en els *Amors d'en Jordi i na Guideta* del nostre Verdaguer. Traduïda al català per Francesc Pelagi Briz l'any 1864, i per Maria Antònia Salvà el 1917, té un argument senzill però intens: Mireia i Vicenç estan enamorats amb desfici i, tanmateix, pertanyen a braços diferents. La seva unió els és reiteradament prohibida (sí, com Romeu i Julieta); Mireia, abatuda, es calça una pe-

La de Mistral és una poesia sensitiva

riple per la Provença i acaba morint davant del mar de Camarga. La llengua de Mistral és l'occità, que ell vivificava i treu tant de l'oblit com de la situació de diglòssia que viu a França. Èpica, lírica, llegendes, mites, religió, tragèdia i folklore erigits per igual en dotze cants (com els dotze del *Camigó* de Verdaguer): Mistral testimonia l'amor a la terra i a la gent a partir de la descripció del paisatge, del clima i de l'esperit rural i càlid dels seus habitants. La seva obra s'erigeix en un desig de fer renéixer el sentiment nacional a través de la llengua pròpia. El nom de Mireia deriva del provençal *mirar* o *admirar* però també pot voler dir *mirall* i, encara, del llatí *Mirella*, *digne d'admiració*. El poeta sempre deia que era la forma provençal del nom Maria o Míriam. Sigui com sigui, el sentiment de raça i l'amor passió són poetitzats per Mistral amb una destresa magnífica: “Tant un com l'altre s'estremiren / sobtadament, i envermelliren; / quan els dos, al mateix temps, d'un foc desconegut / sentiren viva flamarada”. De la mà de Lamartine, en reconec l'encant i l'empelt de natura pura, l'espontaneïtat que devora la dificultat, les imatges ferotgement primitives. La de Mistral és una poesia sensitiva que s'expandeix, vera i bondadosa. I és bella ferrenya que salva l'ànima d'un poble fet u.

LA PUNXA D'EN JAP

Joan Antoni Poch

